

Palmesøndag 2026

Salmer: 83, 80, 172, 151, 536

Kom, Herre Jesus. Amen.

Zak 9, 9-10; Fil 2, 5-11; Mark 14, 3-9

Noget af det, der kan give forståelsesproblemer, når evangeliet skal forkyndes i en nutidig sammenhæng, er bl.a. det moralske værdisæt, som jo – ikke mindst p.g.a. kristendommen selv – har ændret sig. Og så har det måske alligevel ikke ændret sig så meget endda. I dagens fortælling hører vi, at Jesus og hans disciple befinder sig i Simon den spedalskes hus, altså hos en mand, der enten lider af eller har lidt af spedalskhed. Og spedalske skulle man dengang holde sig fra, fordi de bar på en smitsom, invaliderende sygdom, som måske ovenikøbet blev anset som værende en straf fra Gud. Men det var altså hos ham, Jesus spiste middag. Vi bryder os i dag ikke om at tænke på, at mennesker skulle stigmatiseres socialt p.g.a. sygdom, men vi skal ikke

længere tilbage end til coronatiden for at vide, at tankegangen ikke er så fremmed for os endda. Folk, der ikke ville lade sig vaccinere, talte man ikke pænt om. Så er der kvinden, der kommer til Jesus for at salve ham. Hun er sandsynligvis prostitueret, det fortæller Lukas i hvert fald, og den slags kvinder har man dengang og siden heller ikke set med milde øjne på, medens vi i dag – udadtil i hvert fald – ikke vil skelne på den måde, fordi vi holder på, at ingen kan eller skal hæve sig over andre. Det er i sandhed også et godt princip, men vi må aldrig glemme, at hvis ikke Jesus Kristus er til stede som den, der sætter rammerne for ligheden og vort samvær med hinanden, så ender samværet i magtkampe og totalitarisme, så er der altid nogen, der vil hæve sig over andre. Det kaster evangeliet i dag sit ulidelige lys over.

Forud for besøget hos Simon den Spedalske har Jesus gjort sit indtog i Jerusalem, hvor han blev hyldet som den konge, der skulle forløse Israel. Efterfølgende har han gjort sig grundigt uvenner med alle, der er noget

ved musikken, både ypperstepræsterne og de skriftkloge, som har lagt råd om, hvordan de kan få fat i Jesus og dræbe ham. Og der sker et eller andet ved dette besøg hos Simon, som får Judas til at vende sig fra Jesus og gå til hans fjender for at forråde ham. Det sker nemlig umiddelbart efter, at kvinden har salvet Jesus.

Lad os se på forsamlingen som det lille fællesskab, det er: Det består af Simon, Jesu disciple og sandsynligvis nogle andre, der følger ham. Vi kan roligt regne med, at det er mænd, der er tale om. De nyder et måltid sammen, og det kan jo være ganske hyggeligt, men den gode stemning fordufter, da denne kvinde kommer anstigende og trænger sig på med sin krukke – *»fuld af ægte, meget kostbar nardusolie«*. Den olie er over tre hundrede denarer værd, det vil sige omkring 300 dagslønninger, en lille årsløn for en arbejder, og så vil forargelsen ingen ende tage. Man kan jo allerede tænke over, hvordan en prostitueret har tjent så mange penge, at hun kunne komme anstigende med så dyr en salve,

men kritikerne har gennem deres samvær med Jesus lært koderne, så de ved, at de ikke skal angribe kvinden for hendes profession, Jesus elsker jo en omvendt synder, nej, de skal tage fat i ødselheden, som går fra nogen, nemlig de fattige. For de ved, at Jesus altid bekymrer sig om de små i samfundet.

Jesus har imidlertid gennemskuet dem og siger: *»De fattige har I jo altid hos jer, og når I vil, kan I gøre godt mod dem; men mig har I ikke altid.«* Han ved, hvad der venter ham: den snarlige, pinefulde død, og kvinden gør ham rede til den ved at salve ham.

Sådan er det også for os. De fattige har vi, men vi har ikke altid Jesus hos os, vi ejer ham kun i troen, og derfor er vi nødt til at blive ved med at høre om ham, og bede ham – som vi gjorde tidligere i dag -*»om nåde til at følge ham i ydmyghed til vor død og vågne til fællesskab med ham i hans opstandelse.«* Først da kan det sande fællesskab udfoldes, her på jorden vil det altid bære syndens mærke, for den kan vi ikke komme helt fri af.

Men vi kan være sikre på, at vi taber målet af syne, hvis vi mister troen på, at Jesus Kristus er vor frelser, for da er vi overladt til os selv, så jager vi efter vind. Og når vi jager efter vind, bliver vi nærige af det. Vi forsøger selv at fylde tomheden ud og møder vore medmennesker med afstand og mistænksomhed. Vi glemmer at se bjælken i vort eget øje og dømmer fortsat hinanden moralsk, men ganske som hos gæsterne i Simons hus er det pengene i stedet for sygdom og seksuel praksis, der bliver det socialt stigmatiserende. Et nyligt eksempel på det så vi i den nys overståede valgkamp, hvor et parti valgte på de sociale medier at hænge nogle herboende milliardærer ud med navn, billede og hvem de stemte på. Milliardærernes »brøde« bestod i, at de havde talt imod forslaget om formueskat og gerne selv ville bestemme, hvordan de brugte resten af de penge, der måtte være tilbage efter, at de én gang havde betalt skat. Forargelsen var hos det omtalte parti præcis den samme som i evangeliet. Der blev spekuleret i, hvor mange livsindtægter for faglærte arbejdere, disse milliarder løb

op i, og hvor meget, bare en lille procentdel af dem kunne bidrage til at gøre godt for Danmark. At de omtalte milliardærer havde arbejdet hårdt for deres formuer, skabt arbejdspladser og værdi for landet og i øvrigt brugte mange penge på at støtte lokale, godgørende formål, var i den henseende lige meget. Disse milliardærer skulle udstilles bare fordi de havde penge. Det handlede aldrig om Danmark, de fattige eller fællesskabet, for også en arbejder kan gøre noget for dem, hvis han eller hun vil. Det er jo bare så meget lettere at mene, at andre skal betale for den næstekærlighed, vi alle skylder at udøve, og som handler om noget så væsentligt som at se, hvad øjeblikket kræver. Det var frygtelig provokerende dengang og skabte splittelse blandt Jesu følgere, ja, ligefrem frafald, og det er mindst lige så provokerende nu.

Jesus lader en prostitueret kvinde vise os noget helt afgørende om forholdet mellem mennesker og ham, og

hvad det betyder for vor handlemåde, så lad os derfor se på, hvad det mon kunne være, der kræves af os.

Kvinden, der kom til Jesus, var ødsel over al måde, og da hun salvede ham i kostbar olie, viste hun, at Jesu kongegering ikke var af den art, vi forbinder med konger. Kvinden kom farende og overøste Jesu hoved, fordi hun i ham havde set sin frelser, sin skaber, livets kilde. Hun havde forstået sandheden om sig selv og dermed også, at Jesus var den afgørende mulighed for at blive det Guds barn, hun var skabt til at være, at han var vendepunktet i hendes liv, en dør, der åbnede sig for hende til en anden måde at leve sit liv på. Det måtte hun reagere på, mens hun havde muligheden. Man kan i historien virkelig fornemme, at hun må skynde sig. Og så var skammen over sin personlige historie pludselig lige meget for hende, hun kunne træde ind i et selskab, som hun må have vidst, ville afsky og fordømme hende, men hun gjorde, hvad der skulle til, gjorde, hvad øjeblikket krævede af hende.

Og sådan er det at høre Jesus til, om man er rig eller fattig, ung eller gammel, udstødt eller inkluderet; så kan vi alle gøre noget. Jeg tror, at den krukke med nardusolie var alt, hvad den kvinde ejede, og hun gav den til den Gud, der kom til hende i et menneskes skikkelse. Der fortælles om hende, hver gang dette evangelium prædikes, for med sin gerning viser hun også os – så mange år efter – den retning, vi skal gå, nemlig mod Jesus Kristus, som er den eneste, der kan frelse os fra os selv og vor trang til at herske over andre. Hun forkynder med sin gerning den hymne, som vi hørte fra alteret: At Jesus Kristus, som var sin fader lydige til døden på et kors, ham »*har Gud højt ophøjet og skænket ham navnet over alle navne, for at i Jesu navn hvert knæ skal bøje sig, i himlen og på jorden og under jorden, og hver tunge bekende: Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære.*«

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen